

РЕШЕНИЕ

№ 3052

гр. София, 08.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 30.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **711** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на И. К. М. от Г. С., У. „С. В.” № 28, . 3, срещу Заповед за задържане на лице № 2019 / 12. 12. 2009 г. на полицейския орган при 01 РУ - С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта му. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липсата на данни за извършено престъпление, каквото е изискването на закона. Моли съда да отмени оспореният акт.

Ответната страна – полицейски орган при 01 РПУ при С., не взема становище по жалбата.

Административен съд С. - град, I отделение, 5-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № 2019 / 12. 12. 2009 г., издадена от полицейски орган при 01 РУ – Столична дирекция на вътрешните работи, е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя И. К. М..

От приложената по делото с административната преписка по издаване на обжалвания акт докладна записка от 12.12.2009г. на Н Манолово - полицай в 01 РУ, се установява, че на 12.12.2009 г. около 14.00 ч. във връзка с възникнал скандал между

граждани в подземния паркинг на „Скай Сити”, е задържан И. К. М., който е заведен в 01 РПУ и е издаден обжалвания акт, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № 2019 / 12. 12. 2009 г. е връчена на жалбоподателя на 12.12.2009 г. – в 14.20 часа, видно от положения подпис върху заповедта. Жалбата до Административен съд С. – град е подадена чрез ответния административен орган с писмо изпратено на 28. 12. 2009 г., видно от клеймото на пощенски плик.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подаден в срок (срока изтича в неработни дни и 28. 12. 2009г. е първия работен ден и освен това доколкото в оспорения акт не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се оспори е приложима разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК), от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. № 2019 / 12. 12. 2009 г. е издадена от компетентен административен орган – Полицейски орган при 01 РУ – С., съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че оспорената заповед за задържане рег. № 2019 / 12. 12. 2009 г., е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон .

В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица.

В заповедта е посочено фактическо и правно основание за задържане на лицето съгласно изискването на подзаконовия нормативен акт, но в заповедта не е налице описание на фактическата обстановка, на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило хулиганска проява.

След като в специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон, действието на който не е изключено от специалния ЗМВР. В процесната заповед е посочено бланкетно фактическо основание – хулиганска проява, без да е дадено описание на фактическата обстановка и действията на задържаното лице.

Дори и в случаите, когато е действал в условията на оперативна самостоятелност - по целесъобразност, полицейският орган е бил длъжен да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържането на лицето. Това обаче не извършено в конкретния случай. Административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т.е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време.

Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност.

Посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма

степен невъзможно извършването на преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание. При отсъствието на конкретни факти за констатираното от полицейския орган основание за задържане и непосочването на доказателства за нарушаване на обществения ред, също така се затруднява провеждането на защитата на задържаното лице срещу засягащия правата му административен акт. Задържаният следва да знае с кои свои действия е извършил посоченото нарушение и да е запознат с доказателствата, въз основа на които то е установено, за да организира адекватно своята защита срещу заповедта за задържане.

В този смисъл, въпреки предоставената от закона възможност да действа при условията на оперативна самостоятелност, административният орган е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на И. М.. Неизлагането на мотиви в тази насока съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта по см. на чл. 146, ал. 1, т. 3 АПК. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

В процесната заповед като фактическо основание за задържане на лицето е посочено “хулиганска проява”, посочено е и правното основание за издаване на заповедта - чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

По делото не се спори, че след задържането на лицето са извършени разпити на свидетели, във връзка с образуваното досъдебно производство. Всички процесуално – следствени действия обаче, са едва след задържането на жалбоподателя и същите не сочат за наличието на данни (които следва да са налице преди задържането, а не да се установяват след това), че лицето е извършило престъпление.

Доколкото обаче издадената заповед за задържане сериозно ограничава правата на задържаното лице, следва предпоставките за нейното налагане, в случая данни че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето.

Освен това, видно от материалите по изпратеното досъдебно производство, е налице заключително постановление от 29. 04. 2010 г. за прекратяване на наказателното производство, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК - деянието не съставлява престъпление.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че в настоящото производство не бяха представени каквито и да е доказателства за съществуването на фактическото основание за задържане на жалбоподателя, както и за изпълнението на законовите предпоставки за задържане на лице по реда на чл. 63, ал. 1 ЗМВР и оспорената заповед рег. № 2019 / 12. 12. 2009 г., следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя направените разноси, но такива не са поискани, поради което не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. К. М. от Г. С., Заповед за задържане на лице № 2019 / 12. 12. 2009 г. на полицейския орган при 01 РУ - С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: